

פרק שום הייתומים

ומפרשין: אמר רב יהודה אמר רב: מכרזים בערב, שהוא בשעת הוצאה פועלם על ידי בעל הבית מלאכתם לביהם. ומכרזים בבוקר, שהוא בשעת הבנתם פועלם למלאתם.

ומבררין: זה שמכרזים בערב, בשעת הוצאה פועלם, הטעם הו: דאייכא בעל הבית דניחה למיזון [שרווצה לקנות], וכיוון שפועלו עמו, אמר להו [יאמר להם] לפועלם: איזילו פירעו לה נייחלי [לכלו וראו את הקרע עבורי] אם יפה היא לקנותה, ושיבוחו למחות כשייה עמו במלאתו. ומה שמכרזים בבוקר בשעת הבנתם פועלם למלאתה, הטעם הו: כדי דנדיכר דאמיר להו [שיזכר בעל הבית שאמר לפועלו] לראות את השדה, וניזיל נישילינחו [ילך וישאל את פועלו] אם יפה היא.

ומסייעין: תניא גמי הבי: שום הייתומים

מתניתין:

שומן הייתומים⁽¹⁾ בית דין שהוצרכו למכור מנכסי היתומים כדי להגבות⁽²⁾ לבעל חוב, צריכים לשום את ערך הנכסים, ולהזכיר שלל הרוצה ליקח יבא ויקח! כדי שישמעו בני אדם ויבאו ליקח, וויסוף כל אחד על חבירו במחיר הנכסים. ואם לא ימצאו מי שמוסיף על שומת הבית דין, נותני למללה כפי שומת הבית דין [על פי רוב הראשונים]. ומכרזים עליה שלשים יום. ושומן הקדש כשםOCR הגזבר קרע של הקדש, זמן ההכרזה הוא ששים יום.

ומברזין בין ביתומים בין בהקדש בבורק ובערב.

גמרא:

מאי שנא בבוקר ובערב?

גבית חוב כתוב: ואחר כך שאין לו שלשה מאותה שדה כנגד חובו ומברזין עליה כפי מה שיראו עד שיפסקו המוסיפים.

וכתיב המגיד משנה שלא הזכיר הרמב"ם שמכרזים שלשים יום אלא כתוב כפי ראות עני הדין, וכאשר נראה לדין מספיק גם בהכרזה פחותה שלושים יום, ומקורו של הרמב"ם זה הוא מה שכתוב במשנה שום הייתומים שלשים יום ומשמע שرك ביתומים הזמן הוא שלשים יום אך בשאר אדם לא.

2. כתוב רגמ"ה שגם כשמוכרים בית דין מקרענות הייתומים לצורך פרנסתם צריך הכרזה

1. עמדו בזה התוספות, מדוע נקטה המשנה דוקא ביתומים שמכרזים שלשים יום, והלא גם בכל אדם שగובים ממנו מכrazים שלשים יום. וכתבו התוספות, שימוש התנא שגם ביתומים מספיק שלשים יום ואין דין כהקדש שצורך להכריז בו שלשים יום.

ובחדושי הגزاد"ס ביאר את כוונת התוספות, שבגמרא ביגיטין מבואר שנכסי היתומים הרי הם כהקדש, ואם כן, היה צד לומר, שבנכסים היתומים יכרזו שלשים יום כמו בהקדש שמכרזים עליון שלשים יום, ומשמע התנא שביתומים מספיק אך הרמב"ם [פפ"ב מלולה ולוח ה"ז] לגבי